

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

82. Cap. Labor, qui Dei causa non suscipitur, perditus est.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

CAPVT LXXXII.

Labor, qui Dei causa non suscipitur, perditus est.

Bona opera præstare nequaquam sufficit, verùm necesse est, nos ea rectè exequi. Malum facilè se admiscet bono, in quod incumbimus.

Plurimi strenuè laborant, sed laboris mercedem nullam assequuntur, eò quòd eorum opera non nisi naturalia sint, quibus Cælum promereri nemo potest.

Quemadmodùm feris, ad gressum pedibus est opus, avibus ad volatum alis, ità homini opus est divinâ gratiâ, sine qua finem, ad quem conditus est, consequi nequaquàm potest: hoc fidei dogma est.

Vt homo, inquit *Divus Thomas* (a) quolibet bono suo opere vitam adipiscatur æternam, duæ illi gratiæ sunt omninò necessariæ; ac prima quid. m est gratia Sanctificans, quæ illum à peccatis expiat, filiumque dei efficit; altera verò est gratia actualis, quæ bona est cogitatio vel Sancta illuminatio intellectus, & pia affectio, vel Sancta motio voluntatis.

K 6

Has

(a) 1. 2 q. 109. Art. 9.

Has gratias *S. Spiritus* animabus nostris infundit, easque *Iesus Christus* perfectissimâ vitâ, acerbissimâque suâ morte nobis pro merito est.

Sed pauci earum habent rationem; innumeri verò in id unum toti incumbunt, ut se magnos faciant, & ad altiores provehant dignitates.

Magnus est, qui cuncta caduca despicit, ac pro nihilo habet, quique magno in Deum fertur amore. Aliud præter ipsum amare, damnosum est atque periculosum. *Minus domine amat te, qui aliquid amat præter te, quod non amat propter te, inquit S. Augustinus.*

Unicus dies ferventer Dei causâ transactus centum millibus dierum, quos explendis cupiditatibus tuis insumpsisti, longè præponderat. Tempus omne, quod amando Deo non impenditur, perditum est.

Finge, te in seram vesperam operi impigrè vacare, etiam in rebus, quæ per se bonæ sunt, quin imo te sudare aquam & sanguinem; si labores illos tuos ad Deum non referas, nihil agis. Dives & strenuus audies in ore hominum, sed eheu! coram Deo panper es & miserabilis.

Quid tibi nunc prodest pravus toties ob-

se-

secutum fuisse propensionibus? quid rem
quampiam fragilem deperiisse?

Demens es, si posthac extrà te pulchrum
quid videre, re delectabili frui, suavem
concentum audire, aut novum quid in-
telligere cupis, ubi intrà te deum habes,
in quo omnis pulchritudo, jucunditas, sua-
vitas, & semper aliquid novum ipsis etiam
beatis spiritibus est reperire. *Omnis mihi
copia, qua Deus meus non est, egestas est, ex-
clamat S. Augustinus. (a)*

Delectamenta, quæ à rebus creatis mag-
nâ diligentiam undique conquiris, tandem
in amaros gemitus, animique angores de-
sinent. *Vis habere gaudium sempiternum,*
inquit S. Augustinus, *adhare illi, qui sem-
piternus est.*

Sola opera, quæ Dei amore impulsus
præstas, tibi sub vitæ finem incredibilem
afferent consolationem, spemque tuam mi-
rificè roborabunt.

Honores, commoda, voluptates, opes,
quibus modò abundas, ipsi quoque homi-
nes, quos inordinato amore prosequeris,
& quibus placendi studio interdum for-
tassis Deo displicuisti, te in morte dese-
rent, & verissimum esse comperies, quod
Propheta *Jeremias* vaticinatus est. (b) *Vo-
cavi amicos meos, & ipsi deceperunt me.*

(a) *L. 13. Conf. c. 8.* (b) *Thren. c. I.*

Celebris olim mercator (a) morti proximus sic suos domesticos fertur affatus. *Delectissimi mei obsecro vos, ut hisce morbi molestis me tot periculis pro vobis perfunctum eximatis; illis verò non sine copioso fletu respondentibus nullum superesse remedio locum, ingemiscens exclamavit.*

O inanes hominum curæ! ô quantum rebus terrenis inest vanitatis! En ego laboravi, & sudavi, vitamque, ne dicam, fortassis & animam oppigneravi, & amque in discrimen adduxi, ut vos ô carissima conjux, ac liberi mei! locupletarem; jam vero hanc refero gratiam, quod nusquam inveniam solatium, neque auxilium. O quantum melius saluti meæ consuluissem, si labores meos impendissem Deo, omneque tempus insumpsissem Religioso ejus cultui, conciliandisque mihi in Cælo amicis, quorum favorem extremâ necessitate pressus, opemque modo sentirem. O si ad breve tempus vitam producere, mihi esset integrum, longè aliter illam instituerem.

Tu, quisquis es, luctuoso infelicissimi hujus hominis exemplo fac sapias, reliquosque vitæ tuæ dies & annos piè, hilariterque transigas.

Sola est animi tui sensuumque perversa propensio, quæ dies noctesque te exagitat;

hanc

(a) A. Lapide in hunc locum.

hanc refræna, ut hîc perfectam vitam degas, & sempiternâ postmodum in Cælis pace fruaris.

Sensuum enim occasus, felicitatis exortus est.

CAPVT LXXXIII.

Deus solus quærendus est, ut quis fruatur animi pace.

IS ad perfectionem adipiscendam aptissimè comparatus est, qui internâ fruitur animi pace.

Hanc dæmon, quibuscunque machinis evertere studet, haud ignarus hominem animi pace destitutû in discrimen adduci divinæ quoque gratiæ amittendæ, nisi cautè sibi advigilet. Aqua turbida captandis piscibus aptissima est.

Causa, cur multi veram pacem nusquam inveniunt, hæc est, quòd illam ibi quærant, ubi non est, nec illic quærant, ubi est.

Maximâ semper frueris pace, si nec spes quidpiam, nec metuas; spes enim & metus sævissimi sunt tortores, qui animum conquiescere nunquam sinunt; neque unquam te turbabit aliorum de te parva